

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
FILOZOFICKÁ FAKULTA
KATEDRA HISTORIE

Bakalářská práce
Deníky obléhání Charlestonu v roce 1780
Ondřej Tomeček

Vedoucí práce: Mgr. Lukáš Perutka, Ph.D.

Olomouc, 2023

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím pramenů a sekundární literatury uvedené v seznamu zdrojů.

V Olomouci dne 3. 5. 2023

.....

podpis

Poděkování

Mé poděkování patří panu doktoru Lukáši Perutkovi za pomoc při vypracovávání bakalářské práce a cenné rady.

Obsah

Poděkování	3
Úvod	5
Úvod tažení.....	8
Britové přicházejí	9
Jak se člověk mohl stát důstojníkem	12
Francouzská cesta.....	12
Britská cesta	14
Autoři deníků.....	16
Louis-Antoine Magallon	16
John Peebles	16
Analýza a komparace deníků	18
Dopisy	19
Obléhačí práce, služba.....	22
Počasí a vítr	24
Jídlo	27
Zranění	30
Závěr.....	33
Summary	35
Zdroje	36
Pramenné edice.....	36
Články	36
Literatura	36
Elektronické zdroje.....	37
Internetové archivní prameny.....	38

Úvod

Válka, nebo jinak řečená vojenská historie je dnes velmi nepopulární v akademických kruzích, kde se válce a vojenské historii nevěnuje taková pozornost jako například v západních zemích, kde se objevuje mnohem více historiků zaměřených na toto téma například Charles Carlton.¹ Je tomu tak možná kvůli tomu, jak píše Carlton: „*Kolegové nás nerespektují ... většina britských akademických historiků pokládá vojenskou historii za prapodivnou a nevábnou zvláštnost na úrovni dějin pornografie, která by na slušné univerzitě neměla být trpěna.*“²

Takto stav bádání komentoval Petr Wohlmuth v roce 2015.³ Od této doby však vyšlo mnoho děl týkající se různých aspektů vojenských dějin. Jako příklad si můžeme uvést Jiřího Hofmana: *Zemi k obraně, matce ke cti. Stavba pevnosti Terezín 1780–1790*⁴ nebo kniha od Martina Krule: *Šance v Mostech u Jablunkova, Obrana slezské hranice v průběhu staletí*⁵, nebo dalších jako jsou například Jiří Hutečka, Michael Viktořík a jiní. I přes větší zájem obecné veřejnosti o vojenskou historii, stále přetrvává trend, kdy se na vysokých školách v historických oborech o válkách a s tím spojenými tématy nevyučuje. To dokládá například studijní plán historických věd bakalářského studia na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde je válkám a dějinám vojenství věnován minimální prostor.

Hlavně proto byl pro tuto práci inspirací výše zmíněný Petr Wohlmuth, přesněji jeho kniha „*Krev, čest a hrůza*“, která se zaměřuje na britské vojenské deníky během obléhání nizozemské pevnosti Bergen op Zoom, kdy se zabývá neobvyklým vývojem celého obléhání právě díky jejich osobitosti a speciálnosti, které se vymykalo tehdy běžným postupům. Rovněž byl jedním z podnětů, které přispěly k hlavní myšlence a otázce této bakalářské práce. Přesněji je to teze, že britské vojenské deníky jsou osobitější a dočteme se v nich více než pouhé vojenské přesuny.⁶ Podobnou tezí se bude zabývat i tato následná studie, kde se však na rozdíl od „*Krev, čest a hrůza*“ přeneseme o 33 let kupředu do roku 1780, kdy probíhala v Severní Americe americká válka za nezávislost. Během této války a tohoto roku došlo k obléhání města Charleston v Jižní Karolíně, které skončilo posledním velkým britským vítězstvím v americké válce za nezávislost. Aktéři obléhání obou stran nám po sobě zanechali deníky, ať už psané

---

¹ Wohlmuth Petr.: „*Krev, čest a hrůza: historická antropologie pevnostní války na příkladu britských deníků z obléhání pevnosti Bergen op Zoom z roku 1747*“. Praha, Scriptorium, 2017, s. 9.

² Tamtéž, s. 9.

³ Tamtéž, s. 9.

⁴ Hofman Jiří: „*Zemi k obraně, matce ke cti. Stavba pevnosti Terezín 1780–1790*“, Praha, Vedita, 2022.

⁵ Krul Martin: „*Šance v Mostech u Jablunkova, Obrana slezské hranice v průběhu staletí*“, Český Těšín, Printo, 2021.

⁶ Wohlmuth: „*Krev, čest a hrůza*“, s. 28.

přímo během obléhání nebo s odstupem času. Tyto prameny za pomoci obsahové analýzy studie rozebere a užitím kritické komparace zodpovíme na níže zmíněnou tezi – jsou-li deníky britských vojáků osobitější, detailnější a lze z nich vyčíst více informací než například od Hesenců, nebo Francouzů, pokud se toto ukáže jako pravdivé mohlo by to tedy zvýšit důležitost britských deníků i při studiu jiného historického období. Tato bakalářská práce se tedy pokusí za pomoci mikrohistorie zodpovědět na výše uvedenou badatelskou otázku.

Mikrohistorie je směr historie, který se zaměřuje na malé jednotky výzkumu, jako je událost, komunita, jednotlivec nebo osada. Ve svých ambicích však lze mikrohistorii odlišit od jednoduché případové studie v tom smyslu, že mikrohistorie aspiruje na „(kladení) velkých otázek na malých místech“ podle definice Charlese Joynera.⁷ Je také úzce spjata se sociální a kulturní historií.

Je nevyvratitelnou skutečností, že téma obléhání Charlestonu 1780 a celkově, americké války za nezávislost, nebylo hlouběji probádáno a prozkoumáno. Na téma oblehání Charlestonu vzniklo již mnoho prací, avšak žádná z prací se nezaměřila na deníky a komparaci informací, které jsou obsaženy v nich. Obvykle je toto téma popsáno z globálního pohledu, kdy jsou popsány události pouze faktograficky den po dni. Proto se tato bakalářská práce pokusí zaměřit a přesvědčit, zdali jsou britské deníky detailnější než deníky vojáku jiných národů a je v nich obsaženo více informací, na základě hlubšího výzkumu několika vybraných deníků aktérů obléhání Charlestonu 1780. K tomuto výzkumu budou využity edice deníků. Hlavní edici, která bude použita je vydání deníku Johna Peeblse. Tato edice je pro tuto práci klíčová, protože autor si zapisoval události, které prožil den po dni v průběhu celého obležení a kampaně. Proto bude jeden ze dvou hlavních deníků použitých v tomto výzkumu. Druhou edicí, která bude využita je přeložená edice deníku Louis-Antoine Magallon de la Morliée, kapitána francouzské armády, který velel během obléhání jednotce dobrovolníků. Pro tuto práci je klíčový hlavně z toho důvodu, že je psán Francouzem, který byl v průběhu události v obleženém městě, a také že jeho deník nemusí podléhat stejnému trendu psaní jako deníky britské. Poté pro tuto práci budou využity další tři edice deníků, a to dvě původem britské⁸ a jedna hessenského kapitána.⁹

---

⁷ Charles W. Joyner: *Shared Traditions: Southern History and Folk Culture*, Illinois, University of Illinois Press, 1999, s. 1.

⁸ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, 1780., Waring Joseph Ioor, Wilson John: Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston", *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 66, no. 3 (Jul., 1965), s. 175–182.

⁹ George Fenwick Jones: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One“, *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 88, no. 1 (Jan., 1987), s. 23–33, George Fenwick Jones: „The 1780 Siege

Následně budou zaujímat důležitou roli během komparace, kdy i pomocí průzkumu těchto materiálů studie nahlédne, zdali níže bádaná témata byla předmětem zájmu vojáků na běžné bázi čili nikoliv. Deník Carla Bauera¹⁰ byl vybrán, aby bylo možné při zkoumání, komparaci detailu a informaci nahlédnout do pramene, který není produktem britského autora. Další dvě uvedené edice autoru britské armády¹¹ byly vybrány, aby bylo možno zjistit, jestli deník Johna Peeblese odpovídá standardům psaní, nebo je naopak výjimečný a vymyká se svými poskytnutými informacemi ostatním autorům.

Problematikou obléhání Charlestonu se zabývalo již poměrně mnoho historiků a autorů, jak je zmíněno výše. K nejdůležitějším dílům se řadí publikace od „Borick Carl P.: *A Gallant Defense: The Siege of Charleston*, jde o detailní práci, která nám pomůže dostat se do kontextu obléhání Charlestonu, navíc nám osvětlí události, které vedly k obležení města britským vojskem. Také je potřebné vyzdvihnout, že události popisuje nestraně a snaží se tím vyhýbat zaujatosti pro jednu či druhou stranu. V neposlední řadě lze použít i k popisu kontextu knihu od Harolda E. Seleskyho: „*Encyclopedia of American Revolution: M-Z*, která poslouží k vyhledání dalších souvisejících témat a informací jako například poznatky o lojalistech, černoších a jejich činnostech a spousty dalších doplňujících informací, především ale průběh války a její přednější události.

---

of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 88, no. 2 (Apr., 1987), s. 63–75.

¹⁰ George „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One“, s. 23–33, George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 63–75.

¹¹ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, 1780, Waring, Wilson: „Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston s. 175–182.

Úvod tažení

Dne 10. ledna 1780 obdržel Benjamin Lincoln¹² první informace o mohutné flotile vyplouvající z New Yorku. Zpráva dále uváděla, že převáží vojáky a pravděpodobně bude směřovat do přístavu ve městě Savannah. Tato zpráva se potvrdila již 24. ledna. Lincoln však již 23., nebo spíše 24. ledna o vývoji situace informoval Washingtona, protože již v tuto dobu odhadl britský záměr. Z tohoto důvodu informoval guvernéry Jeferssona a Caswella, se žádostí o poskytnutí veškeré pomoci.¹³ Přes všechna tato opatření, nebyl Charleston na obléhání dostatečně připraven a připraveni nebyli ani muži pod vedením Bejamina Lincoln. Protože nikdo nepředpokládal, že se Britové tak rychle objeví v bezprostřední blízkosti města.¹⁴

Charlestonecké opevnění bylo v této době ve značně neutěšeném stavu, o čemž již v prosinci 1779 informoval Benjamin Lincoln Kontinentální kongres.¹⁵ Úkolem zlepšit opevnění města bylo zadáno dvěma francouzským inženýrům. Jednalo se o velmi obtížný úkol, protože nebylo známo, na které konkrétní místo bude útok mířen, proto musela být fortifikace opravována a zlepšována po celém obvodu. Problémem byla také absence potřebných dělníků, který se částečně podařil vyřešit za pomoci otroků vybavených pro práci na opevnění. Také žádal o dobrovolníky z řad černošského obyvatelstva, kteří opravovali opevnění mnohdy pod britskou palbou.¹⁶ Sir Henry Clinton velitel britského kontingentu využil ve svých plánech zmařeného americko-francouzského pokusu o dobytí Savannah z podzimu roku 1779. Dalšími dvěma aspekty v britském plánu na novou ofenzívu, byla ochota státu Georgie podřídit se opět britské nadvládě a odplutí francouzské flotily do Západní Indie (Karibiku).¹⁷

První informace o obléhání Charlestonu v Jižní Karolíně, čerpáme z dopisů generálmajora Bejamina Lincoln ze dne 11. a 12. února 1780, tehdy Lincoln píše budoucímu prvnímu prezidentovi Spojených států Georgi Washingtonovi o skutečnosti, že se v přístavu

---

¹² Benjamin Lincoln byl velitelem kontinentální armády během obléhání Charlestonu.

¹³ "To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 23–24 January 1780" <https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0187> [cit. 3. 3. 2023]

¹⁴ "To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 11–12 February 1780" <https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0187> [cit. 3. 3. 2023].

¹⁵ Kontinentální kongres byl řídicí orgán, kterým americké koloniální vlády koordinovaly svůj odpor vůči britské nadvládě během prvních dvou let americké revoluce. Také jeho představitelé vyhlásili roku 1776 nezávislost USA.

¹⁶ Borick Carl P.: *A Gallant Defense: The Siege of Charleston, 1780* (Columbia: University of South Carolina press, 2003), s. 43–44, Hough Franklin Benjamin: *The Siege of Charleston: By the British Fleet and Army, Under the Command of Admiral Arbuthnot and Sir Henry Clinton, Which Terminated with the Surrender of That Place on the 12th of May, 1780* (J. Munsell, 1867), s. 5–6.

¹⁷ Hough: *The Siege of Charleston*, s. 6.

města Savannah vylodilo přibližně 8000 mužů britské armády pod velením sira Henryho Clintona. V tomto dopise dále sděluje informaci, že bylo spatřeno asi 50 plavidel na pobřeží poblíž North Edistonu ležícího 30 mil od Charlestonu.¹⁸ Tohoto 11. února se již vylodili na Johns Island muži z lodní flotily, která vyplula z New Yorku, tyto lodě však byly během zimní plavby tak poškozeny, že potřebovaly okamžitou opravu.

V tomto svém dopise Benjamin Lincoln také sděluje své obavy z úplného obležení města a informuje Washingtona, že shromažďuje muže, které umisťuje do města a jeho okolí. Konkrétně se jednalo o 200 mužů lehké pěchoty a zmiňuje také lehkou jízdu. Tato formace se nacházela na jihu Georgie a jeho úkolem bylo sledovat levé křídlo britské armády. Dalším jeho úkolem, bylo zabraňovat malým skupinkám Britů v pronikání do hloubky Jižní Karolíny, kde by mohli podle slov Lincolnna „rabovat a obtěžovat místní obyvatelstvo“.¹⁹

Britové přicházejí

Britské jednotky, které se vylodily na Johns Islandu, bez boje, protože americké síly se v tomto prostoru nenacházely. Poslední větší překážku před dosažením samotného Charlestonu představovala řeka Stone Creek. Tato se dala překročit přívozem, který však kontrolovaly předsunuté hlídky Američanů. Američané však byli nuceni se od přívozu stáhnout již 16. února v časných ranních hodinách, jelikož hrozilo nebezpečí jejich obklíčení, pokud by Britové překročili řeku níže po jejím proudu.

Přestože Britové poškozený přívoz opravili, jejich velitel sir Henry Clinton se rozhodl přes něj nepokračovat, ale přebrodit řeku na James Island, ležící blíže jejich cíle Charlestonu. Tento přechod uskutečnili dne 24. února. Tento den zároveň Hessenští granátníci obsadili pozůstatky pevnosti forth Johnson, čímž se však dostali na dostřel děl z amerických fregat kotvících v zátocce. Britské invazní síly obsadily celý James Island, do 4. dubna, současně také lehká pěchota ovládla poškozený most přes řeku Wappo creek. Následně se britské a hessenské jednotky utábořily na James Island.²⁰

V dopise datovaném 4. března Lincoln píše „*Britové se shromažďují a provádějí malé práce na Johnson forth a také na západ od ní kde se budovala baterie.*“²¹ Britové současně opravili dříve

---

¹⁸ “To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 11–12 February 1780”

¹⁹ “To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 11–12 February 1780”

²⁰ Borick: „*A Gallant Defense*“, s. 49–65.

²¹ “To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 4 March 1780”<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0518> [cit. 3. 3. 2023].

poškozený most přes Wappo creek a celá invazní flotila se přesunula do ústí řeky Stone creek. V následujících dnech Britové vykládali zásoby ze svých lodí.²²

Britští granátníci a hessenští jägři společně se 7th, 23rd a 33rd regimentem Wappo creek překročili dne 10. března vedeni lordem Cornwallisem.¹⁰ Tyto jednotky na Frenwicks pointu začaly vybudovávat pozice pro dělostřeleckou baterii, jejímž úkolem bylo chránit vojska před americkými fregatami v zátocě.²³ Z tohoto důvodu dne 11. března na Frenwick pointu zničili všechny budovy, aby vybudovaná baterie měla volný palebný prostor. Téhož dne večer začali britští dělostřelečtí důstojníci s vytyčováním pozic pro samotné odstřelování města. Dne 12. března ráno, bylo vybudováno pět pozic. Velitel invazní flotily admirál Arbuthnot vyčlenil pro tyto baterie dvě 32 liberní a dvě 24 liberní děla, společně s jednou houfnicí, které byly dopraveny z lodí na pevninu.¹¹

Další britský postup následně závisel na britském námořnictvu, kterému velel admirál Mariot Arbuthnot. Úkolem námořnictva před samotným obležením Charlestonu z pevniny, bylo zablokování Charlesterského zálivu.¹⁴ Příznivé podmínky pro britské námořnictvo nastaly konečně dne 20. března a britské námořnictvo vplulo do zátoky. Americká flotila pod velením komodora Whippliho, jejíž úkolem bylo zátoku bránit, však nepodnikla nic, aby britské námořnictvo zastavila.

V dopise ze 14. března informuje podplukovník americké armády John Laurens Washingtona o skutečnosti, že komodor a jeho štáb považuje za nemožné bránit kanály přes písčiny, jelikož se obávají, že se jejich fregaty nedostanou do správných pozic. Další okolností pro pasivitu amerického námořnictva byla obava komodora Whipplyho z odříznutí od své základny v Charlestonu. Tím by bylo znemožněno fungování pevnosti Moultrie, doposud odstřelující britské lodě, jelikož hrozilo zasažení vlastních lodí a také zničení celé flotily. Pro komodora Whippliho bylo také nemilým překvapením, že se Britům podařilo přes písčité mělkiny přetáhnout válečnou loď s 50 děly. Poté bylo americké námořnictvo i přes přítomnost

---

²² Borick: „*A Gallant Defense*“, s. 64.

²³ DeSaussure Wilmont G.: „*An account of the siege of Charleston, South Carolina, in 1780*“, Charleston S.C. The news and courier book presses, 1885, s. 10, Borick: „*A Gallant Defense*“, s. 64.

pevnosti Moultrie s jejími děly přechísleno v poměru 286 britských děl ku 246 americkým.

Jak se člověk mohl stát důstojníkem

Deníky, které zde budou zkoumány, jsou primárně dílem důstojníků britské a francouzské armády. Nastíníme si nyní, jak se člověk mohl stát v 18. století důstojníkem. Důstojnický sbor většiny armád 18. století byl tvořen převážně privilegovanou skupinou. Osoby patřící do této skupiny byli převážně šlechtici patřící jak mezi vysokou, tak i nižší šlechtu. Tito lidé veleli mužstvu, které se skládalo jak z dobrovolníků, kteří pocházeli téměř z 90 % z rolnictva a zbylých 10 % z obyvatel menších měst. Vojáci patřící k mužstvu potom zastávali funkce poddůstojnické.²⁴

Francouzská cesta

Francie, která zažila velké ponížení v průběhu sedmileté války, přistoupila reformám, které měly její vojsko modernizovat a zefektivnit. V průběhu těchto změn si privilegovaná vrstva v roce 1760 prosadila své místo v důstojnickém sboru, kde dvorská šlechta získala monopol na obsazování vyšších pozic od *colonel*²⁵ až ke generálům. Nižší šlechtě byly vyhrazeny hodnosti od *sous – lieutenanta*²⁶ po *lieutenant – colonel*.²⁷ Na konci francouzského království tvořilo z 12 000 důstojníků armády Ludvíka XVI. 90 % osob patřících ke šlechtě a pouhých 10 % lidí bez šlechtického původu.²⁸ Tento fakt také můžeme vidět v roce 1792, kdy tehdy již revoluční Francii chybí 72 % z původního důstojnického sboru čili zhruba 8 640 mužů v drtivé většině šlechtického původu, a to buďto kvůli nuceným odchodům, nebo emigraci způsobené na jedné straně revolučními úřady nebo strachem o svůj život.²⁹ Nyní práce předestře jak se osoby hlásící do služby v armádě mohly stát důstojníkem. Ve Francii této doby byly možné tři cesty postupu založené na systému kupování si hodností, každá pro jinou skupinu osob.

---

²⁴Corvisier, André: „L'armée française de la fin du XVIIe siècle au ministère de Choiseul: le soldat“, Paris: Faculté des lettres et sciences humaines de Paris 1964, s. 390, 511.

²⁵ *Plukovník.*

²⁶ *Podporučík.*

²⁷ *Podplukovník.*

²⁸Gainot Bernard: „*La noblesse militaire, une source d'inspiration des révolutionnaires?*“. In: LES NOBLESSES FRANÇAISES DANS L'EUROPE DE LA RÉVOLUTION,(Rennes: Presses universitaires de Rennes, 2010), s. 87–99.

https://books.openedition.org/pur/129801?lang=fr&fbclid=IwAR1LX2KPeboLkFUE_LBS68J8qEQWZ6CWwNLBCuYoQCggugkUJa3Qk0Fimjs [cit. 6. 2. 2023]

²⁹ Šťoviček M.:*Francie proti Evropě: války revoluční Francie 1792-1802*, 2017, s. 24–25, Gainot. „*La noblesse militaire, une source d'inspiration des révolutionnaires?*“https://books.openedition.org/pur/129801?lang=fr&fbclid=IwAR1LX2KPeboLkFUE_LBS68J8qEQWZ6CWwNLBCuYoQCggugkUJa3Qk0Fimjs [cit. 6. 2. 2023].

Skupina osob, která měla nejvyšší šanci k rychlému postupu, sestávala z tzv. *noblesse présentée*,³⁰ která měla přístup ke králi a jeho dvoru. Důstojníci patřící do této skupiny nastupovali do armády jako nižší důstojníci, ale na této pozici „sloužili“ jen chvíli, obvykle u jezdeckta, výjimečně i u pěchoty. Po krátké službě, díky svým konexím a penězům, byli povýšeni do hodnosti *colonel* a dále až do generálských hodností. To vše v mladém věku a bez větších vojenských zkušeností.³¹ Dále existovala ještě také možnost zakoupení si vlastnictví roty či regimentu a s tím i související patřičné hodnosti. Toto koruna umožňovala a do určité míry vítala již od Ludvíka XIV., jelikož tímto způsobem se vyšší šlechta podílela na údržbě a financování armády.³²

Další skupinou důstojníků, kteří obsazovali hodnosti nižší, než *colonel* byli nižší a střední šlechtici tzv. *noblesse non-présentée*. Tato skupina šlechticů již neměla takový vliv, přístup na královský dvůr, nebo nebyli dostatečně movití, aby si mohli své hodnosti koupit. Tito synové většinou chudé venkovské nobility nemohli doufat v zakoupení *colonelské* hodnosti v kavalerii, nebo u pěchoty, proto se zaměřovali hlavně na dělostřelectvo a ženijní vojsko. Hodnostní postup v těchto složkách byl pro ně snazší, ale tito vojáci se mohli dostat přes nižší důstojnické hodnosti až na vyšší a dále, avšak jejich postup byl zpomalen nedostatkem výše zmíněných prostředků.³³

Poslední skupinou důstojníků tvořících oněch 10 % byli tzv. *officiers de fortune*,³⁴ kteří v regimentech o dvou batalionech měli rezervováno sedm důstojnických pozic. Pozice, kterých mohli dosáhnout byly *quarter-maitre-tésorier*,³⁵ *portes-drapeaux*³⁶ a *sous-lieutenant*, *lieutenant*³⁷ granátnických rot.³⁸ Tito důstojníci pocházeli z 85–90 % z dělnických vrstev, řemeslníků, zaměstnanců manufaktur a zemědělců a zbylých 6–7 %³⁹ pocházelo z maloburžoazie.⁴⁰ *Officier de fortune* měli obvykle odslouženo již 20 a více let, než byli

---

³⁰ *Dvorská šlechta*.

³¹ Wrong Charles J: "The Officers de Fortune in the French Infantry", French Historical Studies, Vol. 9, no. 3. (Spring 1976), s. 402.

³² Lynn, John A.: Giant of the Grand Siècle: the French Army, 1610–1715, Cambridge: Cambridge University Press. 1997, s. 221.

³³ Lynn, „Giant of the Grand Siècle“ s., 227., Wrong: „The Officers“, s. 402–403.

³⁴ *Důstojník štěstěny*.

³⁵ *Ubytovatel pokladník*.

³⁶ *Nosič praporu*.

³⁷ *Poručík*.

³⁸ Wrong, „The Officers“, s. 401–406.

³⁹ Jsem si vědom skutečnosti toho že 90+7 není 100 %. Není však. Tato čísla jsou převzata z článku citovaného níže.

⁴⁰ Scott Samuel.: "L'armée de l'Ancien Régime à la veille de la Révolution", In: LA PLUME ET LE SABRE, (Paris, Éditions de la Sorbonne, 2002), s. 199–203.

z poddůstojnické hodnosti *sergeants* povýšení do důstojnického sboru obvykle *sous-lieutenant*, nebo jejího ekvivalentu. Jelikož k takovému postupu docházelo pouze uvnitř samotného regimentu, museli tito muži čekat na smrt, nebo odchod do důchodu vojáka, který zastával pozici, do které mohli být povýšeni, právě vzhledem k tomu, že poddůstojníků splňujících podmínky pro postup mezi důstojníky, bylo vždy více než volných důstojnických míst. Pro mnoho poddůstojníku to znamenalo nekonečné čekání a mnoho z nich se nikdy této příležitosti nedočkalo.

Jak je vidět ve francouzské armádě v průběhu 18. století velice záleželo na původu, šlechtickém titulu, bohatství a vlivu, pro snadný a lehký postup v důstojnických hodnostech. Ale jak je popsáno výše, byla zde i šance pro obyčejné déle sloužící vojáky dosáhnout na důstojnické pozice. Tato šance však byla podmíněna mnoha okolnostmi, kterých se mnoho vojáku nikdy nedočkalo. Jako příklad je zde možné uvést Jean – Baptiste Bernadotta, který za své služby v královské armádě dosáhl na hodnost adjutanta,⁴¹ ale po zrušení omezení pro povyšování neurozených měl strmou kariéru, kdy se nakonec stal maršálem francouzského císařství a později králem Švédska.⁴²

Britská cesta

Britský systém a možnosti vstupu do důstojnického sboru byl v jedné věci stejný jako jeho francouzský protipól. Stejně jako ve Francii i v Británii byla možnost koupit si důstojnickou hodnost, ale byly zde i velké rozdíly, a to hlavně ve složení důstojnického sboru.⁴³

Na rozdíl od Francie v Británii neměl šlechtický původ takovou váhu, ale hlavní roli zde hrály peníze. V zásadě podmínky na to stát se důstojníkem byly velmi jednoduché. Pro nového uchazeče stačilo dosáhnout věku 16 až 21 let, umět číst a psát a zejména vlastnit doporučující dopis od již sloužícího důstojníka s hodností *major* a výše.⁴⁴ V praxi to však znamenalo být z dobré rodiny, mít přístup k penězům, nebo mít svého patrona.

---

https://books.openedition.org/psorbonne/64549?lang=fr&fbclid=IwAR1wofG0dWqInyPjPIQh9H4h8jbkMWIwQhI7A0HmjtkEZYnmCA_vZAWVzs [cit. 6. 2. 2023]

⁴¹ Poddůstojnická hodnost.

⁴² Elbl, Pavel Benedikt: „Maršál Bernadotte. Z bitevního pole až na královský trůn“, Třebíč: Akcent 2015, s. 10–24, 195.

⁴³ Holm, Richard: „Redcoat. The British Soldier in the Age of Horse and Musket“, New York: Harper Perennial 2002, s. 167.

⁴⁴ Reid, Stuart: *British Redcoat (2) 1793–1815*. London: Osprey publishing 1997, s. 17.

To že šlechtický původ nehrál v Británii tak zásadní roli můžeme pozorovat na složení důstojnického sboru v roce 1780, kdy 24 % tvoří aristokracie,⁴⁵ 16 % venkovské šlechty a zbylých 60 % pocházelo ze střední třídy.⁴⁶ Stejně jako ve Francii se do důstojnického sboru mohli dostat i obyčejní vojáci, kteří vstoupili do armády jako vojíni. Ti, kteří byli takto povýšeni odpovídali jedné ze tří níže popsanych kategorií.

První možnost, jak být povýšen byla při vytváření nových regimentů. Voják takto povýšen sloužil mezi 12 až 22 lety a byl v hodnostní pozici *sergeant*, byl tedy povýšen, protože jeho zkušenosti ze služby byly pro nově vzniklý regiment cenné. Druhá kategorie povýšení byla odměnou na prokázání výjimečné odvahy v boji. Třetí kategorie důstojníků spočívala v nemožnosti daného vojáka koupit si hodnost, a tak dobrovolně narukovat. Během výkonu své služby čekal na příležitost, aby byl povýšen bez nutnosti koupit si hodnost. K takovým povýšením docházelo obvykle během kampaní, kde pozice padlých důstojníků byly doplňovány z řad mužstva a nebyly prodávány.⁴⁷ Do této skupiny také patřil autor deníku John Peebles, který byl tímto způsobem povýšen v roce 1778 na kapitána.

Celkově bylo z celého britského důstojnického sboru 10 % všech jeho členů, bývalých vojínů, povýšených na základě výše zmíněných kategorií. Jak je patrné, v britské armádě nebyla šlechta zastoupena tolik jako ve Francii. Z toho vyplývá, že v britské armádě nehrál původ jedince takovou roli, více rozhodovalo bohatství a jeho konexe. Britská armáda v 18. století byla tedy prostupnější i pro neurozené.

---

⁴⁵ Dvorská šlechta.

⁴⁶ Bruce, Anthony: *The Purchase System in the British Army 1660–1871*. London: Royal historical society, 1980, s. 67.

⁴⁷ Reid, Stuart: *British Redcoat 1740–1793*. London: Osprey publishing 1996, s. 16–17.

Autoři deníků

Nyní se práce pokusí vyhledat informace o autorech deníků, zjištěním o jejich původu a vzdělání následně umožní osvětlit jejich způsob zapisování. Jako příklad lze uvést skutečnost, že vzdělanější člověk by si měl všimnout více detailů než člověk méně vzdělaný. Také je možné se domnívat, že pro člověka nižšího postavení bude důležité ukázat s kým důležitým se setkal než pro člověka z vyšší společnosti. Proto pro další zkoumání deníků je také důležité tato odbočka týkající se autorů.

Louis-Antoine Magallon⁴⁸

Narodil se pravděpodobně v roce 1757 jakožto mladší syn do šlechtické rodiny s vojenskou tradicí. Jeho otec byl Alexis Magallon. Jeho starším bratrem byl Francois – Louis Magallon a rovněž sloužil v armádě. Lze předpokládat, že se jedná o rodinu nižší, nebo střední šlechty kvůli tomu, že do armády vstoupil jak Alexis, tak Francois-Louis jakožto sous-liutenant. Francois-Louis studoval na Collège des prêtres Joséphites tudíž zde mohl studovat také Louis-Antoine před tím, než se přidal do armády. Mnoho toho o Louis-Antionem není známo, ale v době obléhání Charlestonu a vzniku deníku sloužil v hodnosti *Capitain* ve sboru dobrovolníků ze Saint-Domingue, kteří zde zůstali po neúspěšném tažení na Savannah v předchozím roce.⁴⁹ Zůstat a bojovat dále proti Britům bylo mladému důstojníkovi povoleno, aby mohl očistit své jméno. Byl totiž obžalován z vážného pochybení při výkonu služby během svého působení na St. Pierre de la Martinique.⁵⁰

John Peebles

John Peebles se narodil 11. září 1739 Johnu Peeblesovi a Mary Roech v Irvin, Ayrshire ve Skotsku. O jeho dětství není prakticky nic známo. Není jisté, zda někdy John Peebles navštěvoval univerzitu, ale v jeho deníku se ukazuje, že ovládal francouzštinu a také trochu latiny, takže jeho vzdělání určitě nebylo zanedbáno. Když vypukla sedmiletá válka vstoupil tehdy 18letý John Peebles do britské armády jakožto dobrovolník do *77th Montgomerys highlanders*, který byl odeslán v roce 1757 do Charlestonu v Jižní Karolíně. Zde dalších 6 let

---

⁴⁸ Následující text bude spíše orientační, kvůli nedostatku zdrojů o Louis-Antoinovy. Jediným zdrojem jsou internetové zdroje, které nemusejí obsahovat skutečnost, avšak tyto zdroje se věnují převážně jeho otci a bratrovi.

⁴⁹ Murdoch Richard K.: „A French Account of the Siege of Charleston, 1780“, The South Carolina Historical Magazine No. 67, Vol. 3 1966, s. 139.

⁵⁰ „François-Louis Magallon“ <https://man8rove.com/fr/profile/3e19e15uk-francois-louis-magallon> [cit. 28. 2. 2023.], „Louis Antoine Magallon de La Morlière“ <https://man8rove.com/fr/profile/dwmcus6so-louis-antoine-magallon-de-la-morliere> [cit. 28. 2. 2023.], „Alexis Magallon“ <https://man8rove.com/fr/profile/28hho01-alexis-magallon> [cit. 28. 2. 2023.].

sloužil jako pomocník chirurga a pěšák. V roce 1758 se zúčastnil expedice proti Fort Duquense, v roce následujícím se účastnil obléhání Fort Ticonderoga. Roku 1760 byl u toho, když jeho regiment vytáhl v Jižní Karolíně proti městům Cherokeeů. Následující rok trávil jeho regiment v klidu v Halifaxu, ale to se změnilo v dalším roce, kdy se účastnil vyhnání Francouzů ze St. Johns a Newfoundlandu. Pro vojenskou kariéru Johna Peeblese byl, ale neklíčovější a nejdůležitější rok 1763, kdy propuklo Pontiacovo povstání. Indiáni oblehli Fort Pitt, kam na vyproštění pevnosti byl vyslán *42nd Black Watch* a *77th Montgomerys highlanders*. Tato vyprošťovací expedice byla 5. srpna nedaleko Fort Pitt přepadena indiány u Bushy Run. John Peebles byl vážně zraněn, ale pro jeho kariéru bylo důležitější to, že během tohoto přepadu bylo zabito velké množství nižších důstojníků 42nd regimentu, a protože 77th regiment, kde sloužil John Peebles, se měl rozpouštět, byly ztráty důstojníků nahrazeny právě z tohoto regimentu. Tak v tomto roce dostal John Peebles důstojnický patent. V následujících letech stoupal hodnostními stupni, než byl v roce 1778 povýšen na *captain* granátnické kompanie 42nd regimentu, kde ve stejné hodnosti sloužil i během obléhání Charlestonu. John Peebles a jeho nyní 42nd regiment byl v severní Americe až do roku 1767 než byl přesunut do Evropy, ale do Ameriky se vrátil již roku 1776 a to kvůli začátku války za americkou nezávislost.⁵¹

---

⁵¹ Salmon John. S.: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, 1975, s. 4–6.

Analýza a komparace deníků

V této části se bakalářská práce pokusí skrze následující podkapitoly: dopisy, obléhací práce, služba, počasí a vítr, jídlo, pomocí kritické analýzy a komparace obsahu zodpovědět na badatelskou otázku zmíněnou v úvodu této práce. Výše zmíněné podkapitoly byly vybrány na základě předešlého zkoumání edice deníků Johna Peeblese v jiném výzkumu v průběhu bakalářského studia, proto bylo rozhodnuto prozkoumat hlouběji dané kategorie a následně je komparovat s jinými edicemi deníků.

Podkapitola o dopisech byla vybrána ze snahy zjistit, zdali autoři zde zkoumaných edic deníků o tomto tématu vůbec něco napsali. Pokud bylo zjištěno, že ano zda si poznamenali a zanechali informace týkající se probíhající osobní korespondence. Rovněž bylo toto téma vybráno, protože pro každého vojáka byl kontakt s domovem důležitý, nejen pro udržení morálky.

Podkapitola obléhací práce, služba se v této práci nachází z toho důvodu, abychom se mohli dozvědět, zda o tomto tématu psali a jaké informace jsou autory zanechány. Počasí a vítr bylo vybráno kvůli své neobvyklosti a jakožto překvapení, které je možné se z deníku dočíst. V této podkapitole se také pokusíme zjistit proč připadalo autorům důležité si takový typ meteorologických informací zaznamenávat. I v tomto případě se posléze podíváme na to, jaké zprávy nám tedy zanechali.

V neposlední řadě se tato bakalářská práce zaměří na téma jídla, protože stejně jako byly dopisy důležité pro vojákovu morálku. Jídlo a plný žaludek byly klíčové pro udržení morálky. Takto o tématu potravin a morálky vojáků hovořil Maurice de Saxe: „*Když je ho dostatek nemůže si na nic stěžovat a má vysokou morálku, ale když je ho nedostatek jeho morálka rapidně klesá.*“⁵² Proto nahlédneme do zápisků aktérů a podíváme se, jestli nám o tomto tématu zanechali nějaké zprávy, když ano tak jaké a v jaké souvislosti. Na úplný závěr nahlédneme do deníků a pokusíme se zde najít informace týkající se zranění. Pomocí nichž zjistíme, jaké a jak podrobné informace si naši autoři poznamenaly o hrůzách války, které byly přítomny a jimž byly očití svědci.

---

⁵² Maurice de Saxe: *Reveries on the art of war*, New York: Dover publication 2007, s. 25–26.

Dopisy

Dříve, než se práce pokusí o analýzu zápisků v deníku týkající se tohoto tématu, je nutné a potřebné předestřít chápání dopisu, se kterým výzkum pracuje a na jehož základě následně kategorizuje význam a definici slova „dopis“. Autoři prací sledovaných deníků i deníků pomocných o tématu dopisů a pošty, zanechávají určité informace. Zde vymezení pojmu dopis obsahuje konverzaci osobního charakteru, kterou si autoři vyměňují s osobami sobě blízkými. V této kapitole se tak bude pod označením dopis zkoumat jakoukoliv korespondenci probíhající na velké vzdálenosti, kdy neexistovaly moderní komunikační technologie a blízké osoby se nemohly jednoduše setkat. Může se zdát jako zbytečné psát text a tímto tématem se zabývat, ale pro tuto sondu je více než důležité vymezení tohoto pojmu, protože v denících pod označením *letter*⁵³ můžeme pozorovat značné rozdíly. Kromě výše definovaných dopisů, mezi nimi také mohly být rozkazy nebo hlášení, které si mezi sebou velitelé posílali. Například v deníku kapitána Johna Russella jsou pod označením *letter* výhradně jen rozkazy.⁵⁴

Dopisy hrály v životě vojáka velkou roli, byl to tehdy jediný způsob, jak se na dálku spojit s domovem a svými blízkými, od kterých je mohly dělit tisíce kilometrů. Samozřejmě k tomu, aby mohli využívat tento komunikační prostředek, museli splnit dvě podmínky, umět číst a psát. Další možností bylo znát někoho, kdo byl jim s dopisy pomáhal. Kapitán Peebles číst a psát uměl, psal si deník a také byl důstojník.

John Peebles si o dopisech, které dostal nebo které poslal, dělal zápisky. S kým si tedy psal? Vyměňoval si dopisy v první řadě se svým otcem⁵⁵ a se svými přáteli.⁵⁶ Mezi jeho přátele, kteří mu poslali dopis byl například Charles Grant, který byl kapitánem 42. regimentu a Johnu Peeblesovi napsal:⁵⁷ „Říká, že se oženil se slečnou Hunt. Pán mu pomáhej.“⁵⁸ Kromě informace o obsahu dopisu se zde objevují i jeho osobní pocity. Dále také častokrát korespondoval se svou

---

⁵³ Dopis.

⁵⁴ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, 1780, The American Historical Review, Vol. 4, no. 3 (Apr., 1899), s. 478–501.

⁵⁵ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 45, 59, 97.

⁵⁶ Tamtéž, s. 44–45.

Kromě Charlese Granta mezi přátele Johna Peeblese, kteří si s ním dopisovali patřili: Jistý McQueen, který byl bývalým granátníkem 42. regimentu a který byl raněn u Brandywines. Dalším, kdo mu posílal dopisy byl jeho blízký přítel Thomas Arthur, který žil ve Skotsku a během sedmileté války sloužil v Americe. Nebo také od Richarda Marshall, který byl dalším přítelem Peeblese ze Skotska.

⁵⁷ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 44.

⁵⁸ *He says he us married to Miss Hunt. The Lord help him.*

přítelkyní Annou Hamilton, kterou si krátce po svém návratu ze severní Ameriky vzal,⁵⁹ ale jinak kapitán Peebles o dopisech do svého deníku mnoho nezapsal, ale přesto lze z těchto zápisků něco málo vyčíst.

V dopisech kromě psaní také kreslil a posílal svým přátelům skici či malůvky z tažení.⁶⁰ Je možné, že tímto chtěl zachytit věci či události, které slovy zkrátka nešly popsat a bylo snadnější je vyjádřit graficky. Vždyť přeci ne každý se zúčastnil obléhání, kde jsou na malém území tisíce lidí, děl a zde i desítky válečných lodí. Co dalšího si kapitán Peebles poznamenal? Prostřednictvím svého otce nejspíše zajišťoval domácí účetnictví, o kterém si spolu dopisovali, otcí zasílal finanční prostředky na vedení domácnosti, který mu následně posílal potvrzení o provedených úhradách. Kromě toho si také vedl účetnictví a zapisoval, kolik peněz poslal. Proč si, ale všechny tyto informace zapisoval? Lze s jistotou říct, že tak činil, aby měl přehled, kolik poslal peněz a kolik musí zaplatit či poslat dalším balíčkem, nebo dopisem domů svému otcí.⁶¹

Na rozdíl od kapitána Peeblese další autor v této práci zkoumaných deníků Louis-Antoine ve svém deníku žádnou zmínku o korespondenci nezanechal. Přihlédneme-li k faktu, že je to právě on, kdo se nacházel v obleženém Charlestonu, bylo by logické, že žádnou korespondenci s okolním světem kvůli britské blokádě města vést nemohl. Víme však, že poštovní služby fungovaly až do 26. dubna 1780, kdy si mohli dopisy vyměňovat George Washington a velitel města Benjamin Lincoln.⁶² Právě tohoto dne lord Cornwallis zabral Hobcaw point a tím přetrnul poslední spojení města s okolním světem.⁶³ Je tedy jasně vidět, že korespondence z města ven do okolního světa nějakou dobu fungovala. Jediným logickým důvodem je, že Louis-Antione měl své nejbližší ve Francii a poštovní služby přes Atlantik nefungovaly tak, jako na území budoucích Spojených států amerických. Tato domněnka, kterou práce předpokládá je podpořena skutečností, že v Atlantickém oceánu operovala *Royal navy*,⁶⁴

---

⁵⁹ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 9.

⁶⁰ Tamtéž, s. 35.

⁶¹ Tamtéž, s. 59, 93.

⁶² „To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 24 March 1780“<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0100> [cit. 3. 3. 2023], „From George Washington to Major General Benjamin Lincoln, 28 March 1780“<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0139> [cit. 3. 3. 2023], „To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 9 April 1780“<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0239> [cit. 3. 3. 2023], „From George Washington to Major General Benjamin Lincoln, 15 April 1780“<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0279> [cit. 3. 3. 2023].

⁶³ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, 74, Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 148.

⁶⁴ Britské královské námořnictvo.

keré se snažilo konkurovat francouzské námořnictvo, například flotila pod velením admirála d'Estaing⁶⁵ nebo De Grasse.⁶⁶

Dopisy, které posílal domů John Peebles musely také překonat oceán na lodi, ale na rozdíl od Louise-Antoine si mohl být jistější doručení svých dopisů, protože britské síly byly v průběhu celé kampaně závislé na zásobování z moře. Tyto lodě, které dovážely zásoby, materiál a také dopisy, jak nám Peebles říká ve svém zápisku ze dne 3. března nebo 21. března, kdy korespondenci dovezla fregata *Virginia*, rovněž mohly při zpáteční cestě sloužit k odvezení korespondence vojáků. Jak je patrné John Peebles si mohl být naložením svých dopisů či balíčků a jejich dopravení domů na lodě královského námořnictva jistější. Kdežto Louise-Antoine takovou jistotu neměl. Jeho případné dopisy byly vystaveny riziku upadnutí do rukou Britů, kteří mohli případného kurýra zajmout. Tyto dopisy také musely být dopraveny do přístavu, kde by kotvila loď jejímž cílem by byla Francie. I kdyby se to podařilo, nesmíme opomenout riziko, které doprovázelo přeplutí Atlantiku, kdy mohla být loď vezoucí na své palubě korespondence jak Johna Peeblese tak Louise-Antoina zajata či případně potopena. Všechna tato nejistota mohla tedy autora francouzského deníku odradit od psaní a následného odeslání jakékoliv korespondence, i přes to, že teoreticky to možné bylo.

V deníku hessenského kapitána Carla Bauera se o dopisech nenachází žádná zmínka jako tomu je v deníku Louise-Antoina.⁶⁷ Můžeme se ptát, proč tomu tak je. S největší pravděpodobností jistě měl možnost dopisy psát. Jak je nastíněno výše, dopisy přes oceán pluly do Evropy. To stejné platí i o poručíkovi Johnu Wilsonovi.⁶⁸ Také v deníku kapitána Johna Russella se o mnoho více bohužel nedozvíme, ale na druhou stranu si do svého deníku zapisoval, kdy připlula pošta z Anglie, ale i tak ani on nám nezanechal zápisky s kým a o čem si dopisoval.⁶⁹ Jako i v jiných případech nejspíše vedl korespondenci se svými blízkými, ale jen si nezapsal přesně s kým, protože to pro něj bylo pravděpodobně jasné a necítil potřebu si tuto informaci zaznamenávat. K tomuto závěru vede existence jeho poznámek o příjezdu pošty z Anglie, na kterou mohl netrpělivě čekat, následně pro něj nebylo důležité zapisovat si detaily

---

⁶⁵ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 139.

⁶⁶ „The Royal Navy during the American Revolution“<https://www.battlefields.org/learn/articles/royal-navy-during-american-revolution> [cit. 3.3. 2023].

⁶⁷ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One“, s. 23–33, George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 63–75.

⁶⁸ Waring Joseph Ioor, Wilson John: „Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston", The South Carolina Historical Magazine, Vol. 66, no. 3 (Jul., 1965), s. 175–182.

⁶⁹ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, 1780, s. 491, 493, 497.

korespondence. Podíváme-li se na pomocné deníky a jejich zápisky týkající se dopisů je patrné malé až téměř žádné množství zmínek o korespondenci. Z prostudovaných deníků lze vidět skutečnost, že dělat si zápisky o poště přijaté, nebo odeslané nebyla s největší pravděpodobností běžná praxe, což činí deník samotného Johna Peeblese výjimečným a mimořádným.

Obléhací práce, služba

Deník si John Peebles vedl v průběhu svého nasazení u města Charleston, které se od 29. března ocitlo v obležení britských sil. V průběhu tohoto obléhání používali Britové na svou dobu typické postupy k dobytí města, jako jsou například budování baterií, hloubení zákopů, sapu, stavba gambesonu a redut. Zde můžeme pozorovat, že dobývání měst a pevností, se nelišilo od této činnosti ve třicetileté válce. Přes to všechno byl zachován duch válečných pravidel, kdy Britové úmyslně nezapalovali město.⁷⁰ Všechny tyto události byl John Peebles očitým svědkem a účastníkem. Nyní se práce konkrétně zaměří, co přesně autor deníku dělal a jak to popisoval.

Rozkaz k vytvoření pracovních čet byl vydán velitelstvím expedičních sil 1. dubna.⁷¹ Ihned poté byl sám John Peebles poprvé nasazen při budování obléhacích prací v noci z 3. na 4. dubna. Při tomto prvním zaměstnání nebyl ještě vyslán hloubit přibližovací zákopy, nebo sapy, ale nosil rámy z inženýrského skladu, které byly následně zakomponovány do dělostřelecké baterie. Největší zajímavostí na tomto zápisku je přiznání pochybení při vyztužování a zesílení zmíněné baterie. Sám John Peebles konstatuje, že tyto rámy umístili a zabudovali dobře, ale ne dost na to, aby tato pozice přečkala odstřelování ze strany obránců.⁷²

V průběhu celého obléhání byl Peebles nasazen se svou jednotkou pro práci přímo do zákopů a sapu celkem čtyřikrát, a to v časovém rozmezí od 8. dubna až po 4. května. Po každém svém návratu do tábora si zapsal, jakou činnost jednotka vykonávala, ať už se jednalo o kopání přibližovacích zákopů blíže k městu, opravování zatopených zákopů po dešti, nebo ochrana pracovní čety.⁷³ Z jeho zápisků není vůbec jisté, jestli on sám vzal do ruky lopatu, nebo jiný nástroj a sám fyzicky pracoval. Sám John Peebles se pravděpodobně fyzické práce nikdy neúčastnil, byl přece jen důstojníkem. Je však jisté, že na svou pracovní čet dohlížel při provádění všech prací. U každého zápisku po návratu ze zákopu si také poznamenal, jak moc byla jeho jednotka pod palbou. Nejčastěji se ocitali pod palbou jak z ručních zbraní, tak z děl,

---

⁷⁰ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 60–61.

⁷¹ Tamtéž, s. 53.

⁷² Tamtéž, s. 53–54.

⁷³ Tamtéž, s. 56, 63, 69, 79.

ale dle svých poznámek tato střelba nic moc nenapáchala.⁷⁴ V období, kdy nebyl se svou četou v zákopech, jednotka vykonávala strážní službu v bateriích.⁷⁵

Na rozdíl od dochovaných zápisů o dopisech si Louis-Antoine k tématu obléhání zanechal velice sporadické informace. Konkrétně se jedná pouze o dvě poznámky, ze kterých se práce pokusí zjistit jeho angažmá při opravách opevnění města Charleston. Na druhou stranu o postupu britských obléhacích prací si poznamenal mnohé a tyto zápisky se shodují s deníkem Johna Peeblese i s informacemi v pomocných denících.

Práce na obranyschopnosti města se podle svých zápisků účastnil, popisuje nám, co vše bylo vybudováno před příchodem Britů. Tyto fortifikační práce probíhaly od ledna tohoto roku a jsou zmíněny v první kapitole. Kromě tohoto zápisku však již dále neexistuje v jeho deníku žádný záznam o jeho participaci na budování, nebo opravách.⁷⁶ Následně sice píše o postupu britských prací nebo o opravách, ale zmíněné práce komentuje pouze tím, že to udělali Američani:⁷⁷ „*Američani brzy vybudovali novou baterii...*“⁷⁸

Je tedy možná jeho spolupráce na budování obrany, ale stejně jako u Johna Peeblese je na místě skepse, zdali skutečně on sám fyzicky pracoval. Stejně jako jeho britský protějšek byl důstojníkem, pocházejícím z francouzské šlechtické rodiny. Je tedy velmi nepravděpodobné, aby osoba takového postavení pracovala „s lopatou v ruce“. Také zde však chybí jakékoliv informace o jeho strážní službě, které by se měl účastnit.

Mezi ty, kdo nám zanechal o trochu více informací byl Peter Russel, který na rozdíl od Johna Peeblese nebyl zaměstnán při kopání zákopů a sapu, ale ve svém deníku nám zanechal zápisky o jeho účasti při vykládání materiálu, nebo při tažení a přesunu děl do baterií.⁷⁹ „*Byl jsem zaměstnán ve vykládání děl a rámu na břeh.*“⁸⁰ V dalším pomocném deníku se o svém zapojení do práce nejvíce zmiňuje John Wilson, který patřil ke sboru britských inženýrů. Takže se v zásadě, ale nic nového z jeho deníku nedozvíme. Také i Carl Bauer nám zanechal pár zápisků o tomto tématu. Ten si zapsal 4. dubna informaci, která říká, že baterii, kterou vybudovali ještě není osázená kanóny.⁸¹ Jak je tedy patrné, každý z autorů, zde použitých

---

⁷⁴ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 56, 63, 69, 79.

⁷⁵ Tamtéž, s. 58, 73, 81.

⁷⁶ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 144.

⁷⁷ Tamtéž, s. 145.

⁷⁸ Tamtéž, s. 145.

⁷⁹ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 494–495, 500.

⁸⁰ Tamtéž, s. 494.

⁸¹ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 63.

deníků, se nějakým způsobem zapojil do budování, nebo opravování. Někteří sice o tomto zanechali více záznamů viz. John Wilson, nebo John Peebles, ale v podstatě se jejich popis událostí a postupu shodoval. Ovšem stejně jako v případě dopisů si John Peebles zapsal o něco více než ostatní, a to je jeho strážní služba o kterých se v deníku žádného dalšího zde použitého autora nedočteme.

Počasí a vítr

Aktuální počasí, bylo jednou z věcí, které si zde již mnohokrát zmiňovaný britský kapitán John Peebles, do svého deníku zapisoval. Povětrnostní podmínky, byly pro jeho působení jakožto velitele pracovní čety velice důležité, proto jeho stav zapisoval každý den. Odkud fouká vítr, si začal zapisovat ode dne 22. února a s mírnými přestávkami pokračoval až do konce obléhání. Největší frekvenci v poznamenávání si informací o směru větru můžeme pozorovat v průběhu měsíce dubna.

Vzhledem, ke skutečnosti, že v jakémkoliv počasí byl nucen trávit čas ve volném terénu, bez možnosti kamkoliv se schovat, byly každodenní povětrnostní podmínky jeho hlavní starostí. Bez ohledu na to, jaké panovalo počasí, byl se svou jednotkou povinen vykonávat všechny rozkazy, které mohly být rázem změnou počasí ovlivněny a mnohdy i znemožněny.⁸² Sami si můžeme představit situaci, kdy je člověk nucen pobývat venku za nevlídného počasí a nemůže vyměnit své šaty, nebo se kamkoliv schovat.

Toto můžeme usuzovat z jeho zápisku z 12. února, kdy si poznamenal velmi nepříjemnou věc a to tu, že nemá zatím vyložená svá zavazadla a u sebe má pouze jednu náhradní košili. Tento problém pokračoval i dále a 19. února si zapsal:⁸³ „*Po cestě na ubikace začalo pršet a celý jsem zmokl. Nemám žádné suché věci na výměnu.*“⁸⁴ Kromě nedostatku suchého oblečení na výměnu, byl také problém s vykládáním stanu, a tak někteří důstojníci museli využít jako přístřeší stany obyčejných vojáků.⁸⁵ Nejspíše to byly ti šťastnější, protože John Peebles si poznamenal:⁸⁶ „*V noci silně pršelo a tento déšť stále pokračuje, nemáme žádné přístřeší, kde se můžeme schovat jenom vigvam z borových keřů.*“⁸⁷ Déšť je pouze jedna

---

⁸² Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 26.

⁸³ Tamtéž, s. 19, 23.

⁸⁴ „*It came on to rain and got wet coming home. No dry things to shift with.*“

⁸⁵ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 99.

⁸⁶ Tamtéž, s. 21.

⁸⁷ *A good deal of rain last night which still continues, against which we have no shelter but wigwams of pine bushes.*

z meteorologických informací, které si Peebles poznamenal, dále si zapsal informace o zimě a silném mrazu dne 25. února.⁸⁸ Vždy to nebyly nepříjemné zprávy týkající se počasí, například 27. února bylo podle Peeblese počasí teplé na svou sezonu.⁸⁹ Počasí ovlivňovalo i práci 5. května, kdy byly zákopy, kde autor tohoto deníku pracoval, zatopeny a některé části rozbořeny. To vše způsobily čtyři hodiny silného deště s hromy předchozího dne.⁹⁰ Rovněž déšť a jiné meteorologické jevy mohly vést až dokonce i k hnití například promočených nohou, nebo jiných problémů.⁹¹

Dalším možným důvodem všech těchto zápisků, je prezentace samotného Johna Peeblese, jakožto „hrdiny“ nuceného snášet nejen útrapy války, ale i rozmary počasí. Budoucím čtenářům, tak chtěl zanechat své svědectví, že na bitevním poli se vyskytují i jiné typy hrdinů, než je boj s nepřítelem, ale hrdinou je i ten, kdo snáší veškeré nepohodlí v průběhu války. O jeho skutečných pohnutkách, však můžeme pouze spekulovat.

Nyní je možné pracovat s teorií, z jakého důvodu si kpt, Peebles, tak důkladně zapisoval údaje o větru. Vzhledem k tomu, že celé obléhání města záviselo na kontrole Charelstonského zálivu britským královským námořnictvem, byly zápisky o síle větru a jeho směru stěžejními body deníku. Pokud by se bránícím se Američanům podařilo dodávat zásoby do města po moři, celé obléhání by ztratilo smysl.⁹² Tato teorie je však vážně oslabena tím, že kapitán Peebles si zápisky o větru nepřestal zaznamenávat ani dne 20. března 1780. Co si tedy zapsal? Jako příklad poslouží onen zápis z 20. března:⁹³ „*Pondělí 20. jasno a chladno. Vítr východní a vysoký jarní příliv.*“⁹⁴ Kromě pro autora typický začátek denního zápisku, kdy si zapisuje datum a posléze počasí, se objevuje zpráva o větru, ale z tohoto zápisu lze také vypožorovat informace klíčové pro loďstvo, které tento den zahájilo blokádu.⁹⁵ Důležitost správného větru pro loďstvo a pozemní vojsko lze vidět v zápisku ze 13. března, kdy foukal tak silný severozápadní vítr, že

---

⁸⁸ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 27.

⁸⁹ Tamtéž, s. 28.

⁹⁰ Tamtéž, s. 79.

⁹¹ De Saxe: *Reveries on the art of war*“, s. 23–24.

⁹² Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 26.

⁹³ Tamtéž, s. 42.

⁹⁴ „*Monday 20th. Clear and cool. Wind Easterly and high Spring tides.*“

⁹⁵ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 42.

podle autora znovu odfoukne loď.⁹⁶ Zápisky týkající se větru se poté nijak neliší a získáváme z nich stejné informace:⁹⁷ „*Pátek 28. dubna. Chladno. Vítr severní.*“⁹⁸

Nyní opět nastává čas prozkoumat zápisky Louise-Antoina a jeho možné meteorologické postřehy. Ohledně počasí v jeho deníku nenajdeme žádnou zmínku. Pravděpodobně je to způsobeno možností schovat se před rozmary přírody do budov. Proto pro něj nemuselo být klíčové poznamenat si tyto informace. Co se týče větru není toho o mnoho více než u počasí, nebo jiných kategorií zkoumaných v této práci. Všechny jeho zápisky týkající se větru jsou spojeny s pohyby britského loďstva. Toto si zaznamenal 20. března:⁹⁹ „*20. Vysoký příliv výhodný vítr, na který eskadra čekala...*“¹⁰⁰ Pro Louise-Antoine bylo důležité, jak můžeme vidět, poznamenat si počátek a průběh blokády. Jeho další zápisek se týká proplutí britských lodí okolo Forth Moultrie.¹⁰¹

Počasí si poznamenal rovněž i John Wilson 4. a 5. května, kdy píše o výše zmíněné silné bouřce s blesky, která zatopila a pobořila přibližovací zákopy, které následně musel vysušovat a opravovat.¹⁰² Petter Russell si do svého deníku poznamenával počasí a směr větru téměř každý den. Povětrnostní podmínky si zapisoval v souvislosti s pohyby lodí.¹⁰³ O počasí si zapisoval pravděpodobně na základě stejných pohnutek jako John Peebles, avšak v jeho deníku nenalezneme nutnost využívat borové keře jako přístřeší, nebo povzdechy kvůli absenci suchého oblečení. Na druhou stranu lze vyzorovat důležitost zaznamenávání si směru větru a počasí navzdory absenci jakýchkoli jiných informací daného dne. Například 1. března si poznamenal:¹⁰⁴ „*Vítr jižní silný a prší.*“¹⁰⁵ Toto byla jeho celá denní poznámka. Obdobný zápis je z 27. dubna, kdy si poznamenal:¹⁰⁶ „*Vítr severovýchodní, nadměrný chlad, minulou noc hodně pršelo.*“¹⁰⁷ Pravděpodobně takto činil kvůli výše zmíněným pohnutkám a závislosti celé expedice na zásobování přes moře z lodí, které byly závislé na vhodném větru a počasí. V neposlední řadě se podíváme také do deníku Carla Bauera, který se o počasí prakticky vůbec nezmiňuje, ale ohledně větru zanechal dvě poznámky. Oba tyto zápisky souvisejí s loďstvem,

---

⁹⁶ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 39.

⁹⁷ Tamtéž, s. 73.

⁹⁸ *Friday 28th April. Cool. Wind north.*“

⁹⁹ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 143.

¹⁰⁰ „*The 20th. The high tide and favorable wind that the squadron awaited...*“

¹⁰¹ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 145.

¹⁰² Waring, Wilson: „Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston", s. 181.

¹⁰³ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 489, 490, 492.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 488.

¹⁰⁵ „*Wind South blows hard and rain.*“

¹⁰⁶ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 500.

¹⁰⁷ *Ap 27th. Wind N. E. excessive cold, rained good deal last night.*

kdy 10. února popsal plavbu jako klidnou s dobrým větrem.¹⁰⁸ Druhá jeho zmínka o větru je z 8. dubna, kdy proplutí okolo Forth Moultrie popsal takto:¹⁰⁹ „*Okolo čtyř hodin odpoledne proplulo devět našich lodí ve vysokém přílivu okolo Forth Moultrie za poměrně temného počasí za silného jižního větru.*“¹¹⁰ Jak je patrné z výše popsaného, pro britské vojáky bylo zaznamenávání si informací týkajících se počasí daleko důležitější a běžnější během této kampaně než pro vojáky jiných národů. Na druhou stranu ohledně směru větru si většina autorů poznamenává minimálně jeden zápis v souvislosti britského námořnictva.

Jídlo

Další velmi důležitou součástí života vojáka je jídlo, když je ho dostatek nemůže si na nic stěžovat a má vysokou morálku, ale když hladoví jeho morálka rapidně klesá.¹¹¹ Jak již bylo dříve zmíněno veškerý proviant a další věci pro britské a hesenské vojáky přicházely po vodě, to můžeme vypořádat podle zápisku Johna Peeblese ze 14. února:¹¹² „*Nějaké zásoby a rum přijely po vodě poblíž Stono Meeting house.*“¹¹³ Závislost celé armády na zásobách z moře jsou jasně patrné i v dalším průběhu kampaně, kdy si 15. března John Peebles poznamenal:¹¹⁴ „*Více lodí připlulo k velitelství a briga z Glasgow se zásobami...*“¹¹⁵ To však pro vojsko nebyl jediný zdroj jídla, o kterém se John Peebles zmiňuje. Nejen pro něj, ale i pro celou armádu byly důležitým zdrojem také lokální potraviny a dobytek. Do svého deníku si proto poznamenal ústní rozkaz od lorda Cornwallise, který zakazoval rabování a svévolné zabíjení dobytka.¹¹⁶ Porušení tohoto zákazu mohlo vést až k polnímu soudu, u kterého byl John Peebles přítomen 1. března, kdy byly souzeni tři muži z 37. regimentu za rabování.¹¹⁷ O jídle a zásobách, které byly dostupné z těchto zdrojů se od něj dozvíme, když si poznamenal, že 6. března dostali čerstvé maso a rýži a toto jídlo pochází z místní kořisti.¹¹⁸ Další informace jsou obsaženy v zápisku ze dne 28. března, kdy si zapsal následující:¹¹⁹ „*Máme pětidenní zásoby vepřového a mouky.*“¹²⁰

---

¹⁰⁸ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part one“, s. 27.

¹⁰⁹ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 64.

¹¹⁰ „Toward four o'clock in afternoon with the flood tide nine of our warships passed Forth Moultrie in rather dark weather and with strong south wind.“

¹¹¹ de Saxe: „Reveries on the art of war“, s. 25–26.

¹¹² Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 21.

¹¹³ *Some provision and Rum come up by Water near to Stono Meeting house.*

¹¹⁴ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 40.

¹¹⁵ *Some more ships come up to Headquarters and a Brig from Glasgow with provision...*

¹¹⁶ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 21.

¹¹⁷ Tamtéž, s. 31.

¹¹⁸ Tamtéž, s. 33.

¹¹⁹ Tamtéž, s. 48.

¹²⁰ *We have five days provision in pork and flour.*

Specialitou v deníku Johna Peeblese týkající se tohoto tématu, je dárek v podobě barelu limetek a pomerančů, které obdržel od jistého McQueena.¹²¹ Peebles se o tento dar podělil s lordem Cornwallisem, generálem Leslieem a plukovníkem Hopem.¹²² Kromě přidělu, které vojáci dostávali si mohli přilepšit i nákupem dalších komodit jako byl například tabák, nebo rum, ale toto zboží nebylo vždy dostupné, nebo bylo příliš drahé. O nedostatku se zmiňuje 19. února, kdy říká:¹²³ *“Máme čerstvé zásoby, ale nic k pití kromě přidělu.”*¹²⁴ S největší pravděpodobností si tímto povzdechem chtěl John Peebles postěžovat na absenci alkoholu, když už byla nějaká možnost zakoupit si alkohol, mohl být drahý. O tom za kolik bylo možné si koupit rum zanechává zmínku ze dne 3. března, kdy cena za galon¹²⁵ rumu byla 4 dolary.¹²⁶

V deníku Johna Peeblese také nalezneme v období od 11. února 1780 do 16. května 1780 celkem dvanáct zmínek o večerích, kde zmiňuje, s kým jedl a kde to bylo. Večeřel kupříkladu s lordem Cornwallisem,¹²⁷ lordem Catchcartem,¹²⁸ majorem Crosbiem¹²⁹ a dalšími. Avšak o tom, co jedli se nikde ve svém deníku Peebles nezmiňuje, kromě zápisku ze 17. března, kdy si napsal:¹³⁰ *“Studená večeře a punč.”*¹³¹ Většinu z oněch zmíněných večeří proběhlo obvykle na velitelství, méně často na ubikacích svých kolegů důstojníků. Proč si John Peebles zapisoval, s kým a kde povečeřel? Pravděpodobně z důvodu ukázat možnému budoucímu čtenáři s jak důležitými lidmi se dostal do styku a tím ukázat svůj společenský status, protože jak můžeme vidět, večeřel s velmi důležitými osobnostmi. Vzhledem kvůli skutečnosti, že jeho deníky nikdy nebyly publikovány se můžeme domnívat, že pro něj setkání s takovými osobnostmi bylo velkou událostí hodnou zaznamenání.

Louis-Antoine nám mnoho záznamů o tomto tématu nezanechal, ale přeci z jeho deníku nějaké informace získat můžeme. Celkově o jídle a zásobách zanechal pouze dva zápisky. První zmínka je z 26. března:¹³² *“Američané potopili několik fregat... tahle akce zabraňuje*

---

¹²¹ Bývalý příslušník granátnické roty 42. regimentu, který byl raněn v bitvě u Brandywine.

¹²² Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 32.

¹²³ Tamtéž, s. 23.

¹²⁴ *We have fresh provision but nothing to drink expect our allowance.*

¹²⁵ Jedná se o 3,7 litru.

¹²⁶ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 32.

¹²⁷ Charles hrabě Cornwallis byl generál poručíkem v britské armádě a jedním z hlavních velitelů celé kampaně.

¹²⁸ Podplukovník Wiliam Schaw tedy lord Cathcart byl pobočníkem Henryho Clintona, který vedl celou tuto kampaň.

¹²⁹ Major Wiliam Crosbie byl dalším pobočníkem Henryho Clintona.

¹³⁰ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 41.

¹³¹ *Cold dinner and punch.*

¹³² Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 143.

*nepříteli...ovládnout řeku přes kterou jsou k nám ze severu dopravovány zásoby a pomoc.*¹³³ Zmiňuje zde důležitost provedené akce pro kontakt s vnějším světem mimo obležené město. Druhá zmínka je až téměř ze samého konce obléhání a to z 30. dubna:¹³⁴ *“Začíná být málo zásob, Lincoln navštívil sklady...našel jich tam málo.”*¹³⁵ Oba tyto zápisky se týkají nedostatku zásob, v prvním případě strachu z něj. Kromě tohoto strachu však nic víc Louis-Antoine nezanechal, ani to jaké jídlo bylo dostupné ani jestli večeřel s někým důležitým a vysoce postaveným. I když je otázkou, zdali pro něj jakožto příslušníka francouzské šlechty vůbec někdo ve městě byl vnímán jakožto důležitá ne-li důležitější osoba, se kterou by bylo výhodné navázat kontakt.

Peter Russell v první části deníku zanechal pár zápisků týkajících se jídla a toho kde a s kým jedl. Bohužel se však z jeho poznámek nedozvíme nic bližšího o druhu potravin, které byly součástí přidělů, vypadaly totiž takto:¹³⁶ *„Šestidenní zásoby pro armádu poslány do Symonds House.”*¹³⁷ Co se, ale můžeme z deníku nepřímo dozvědět je typ masa, které mohla armáda získat z místních zdrojů. Peter Russell si totiž poznamenal hrubé počty dobytka, které se dozvěděl od místních. Na ostrově Edisto se nacházelo 2000 kusů rohatého dobytka a 20 000 kusů ovcí.¹³⁸ Můžeme tedy přepokládat, že britská armáda v této kampani jedla hovězí a skopové maso. Kromě toho také měli Britové k dispozici kukuřici.¹³⁹ Na rozdíl od deníku Johna Peeblese v zápiskách Petera Russella nenajdeme tolik zmínek o večeřích. Peter Russell nám zanechal pouze dvě poznámky týkající se tohoto tématu. V obou případech povečeřel na palubě lodi.¹⁴⁰ V prvním případě to bylo s Gregory Townshendem, který byl *„assitant commisary-general“* a v druhém případě povečeřel s Johnem a Jeanem.¹⁴¹ John Williams ve svém deníku nezanechal žádný zápis týkající se stravy kterou dostal, nebo večeři s veliteli.¹⁴² Carl Bauer se zmiňuje o zásobách, ale bohužel z jeho deníku nezjistíme, jaké potraviny byly obsaženy v přidělech.¹⁴³ Poznámky, které však zanechal týkající se potravin vypadaly tak jako ta, kterou si poznamenal 8. května, kdy byla dobyta pevnůstka Fort Moultrie:¹⁴⁴ *“... zásoby pro 500 mužů*

---

¹³³ *The Americans sank several frigates...This operation prevent the enemy... from taking possession of this river by which suplies and assistance sent from north reached us.*

¹³⁴ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 148–149.

¹³⁵ *Supplies beginning to be short, M. Lincoln made a visit to the stores ... he found little there.*

¹³⁶ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 484.

¹³⁷ *Six days Provisions for the Army sent Symonds House.*

¹³⁸ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 484.

¹³⁹ Tamtéž, s. 485.

¹⁴⁰ Tamtéž, s. 488.

¹⁴¹ Tamtéž, s. 488.

¹⁴² Waring: Wilson John: Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston".

¹⁴³ George: “The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One, s. 26–27, 31–32.

¹⁴⁴ Tamtéž, s. 68.

na šest měsíců...“¹⁴⁵ Na tomto záznamu tedy lze vidět, že se o stravě detailně nezmiňuje. Také nás informuje o zásobách potravin v již obsazeném Charlestonu:¹⁴⁶ „...zásoby byly téměř spotřebovány...“¹⁴⁷ Jak můžeme vidět bylo to téma, které mu stálo za to zaznamenat si, ale ne nijak detailně. Carl Bauer si také jako Louis-Antoine a John Williams nezapsal žádné informace týkající se večeří, lze s jistotou říci, že téměř všichni autoři prací sledovaných deníků si o jídle, nebo o zásobách zanechali minimálně jeden zápis. Bylo to tedy téma, které bylo pro všechny účastníky důležité, ale i přes to, že toto téma reflektovali všichni zde sledovaní, tak britské deníky a jejich autoři věnovali tomuto tématu větší pozornost a zanechali nám tak o něco více podrobností.

Zranění

V této kapitole se zaměříme na to jak a jestli autoři zkoumaných deníků reflektovali hrůzy války v podobě zranění. Nejprve zhodnotíme, jak se s tímto tématem vypořádal autor našeho hlavního britského deníku. John Peebles za sebou zanechal množství záznamů o zraněných vojácích. Jeho první zápis pochází z 28. února a poslední týkající se kampaně okolo Charlestonu je z 15. května. Ve svých záznamech si poznamenával počty zraněných, jako to učinil kupříkladu 9. dubna:¹⁴⁸ „Slyšeli jsme, že naše flotila má sedm zabíjých námořníků a čtrnáct raněných...“¹⁴⁹ Jeho obvyklé zápisky vypadaly jako výše uvedený, ale nalezneme u něj i detailní popisy zranění a zraněných, někdy i se jménem osoby, které toto zranění utrhla. Dne 13. dubna zaznamenal události velmi podrobně:¹⁵⁰ „Dělostřelec přišel o ruku a asistent zabit jedním z našich děl, selhalo a vystřelilo, když dávali nabíják do hlavně.“¹⁵¹ Je to popis surové reality, která očividně Johnu Peeblesovi nečinila problém si poznamenat. Zápis zranění, který můžeme přisoudit konkrétní osobě, nalezneme v deníku Johna Peeblese datovaného dne 5. dubna:¹⁵² „Poručík Grant z krycího oddílu byl zasažen do zadní části levého ramene dělostřeleckou koulí, která způsobila velké, ale doufám, že nebezpečné zranění.“¹⁵³ Jedná se

---

¹⁴⁵ ...provisions or five hundred men for six months...

¹⁴⁶ George: “The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 69.

¹⁴⁷ ...provisions were almost entirely consumed...

¹⁴⁸ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 57.

¹⁴⁹ We hear that our fleet had 7 sailors killed and 14 wounded...

¹⁵⁰ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 61.

¹⁵¹ An artillery man lost an arm and an Assistant killed by one of our own Guns hanging fire and going off when they put on the sponge.

¹⁵² Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 55.

¹⁵³ Lieutenant Grant on the Covering party was struck with a Cannon ball on the back of the left shoulder which made a very large, but I hope not a dangerous wound, ...

o Charlese Granta, který v dopise Johnu Peeblesovi oznámil, že se bude ženit. Ke zranění přišel i sám autor tohoto deníku a to dne 11. dubna, ale nebylo to způsobeno nepřátelskou palbou, ale:¹⁵⁴ „*Po cestě zpátky můj kůň spadl a já si lehce poranil hrud' a rameno.*“¹⁵⁵

Jako další se z těchto poznámek můžeme dočíst, kolik zraněných byl Jonh Peebles schopný zaznamenat a jaký měl o zraněných přehled. Během období od 28. února až do 15. května zaznamenal celkový počet zraněných mezi 100–119 z řad Britů i hesenských vojáků. Tento rozptyl je způsoben zejména tím, že některé zápisky jako ten z 20. dubna neříkají přesný počet raněných, ale obsahují nejasnosti:¹⁵⁶ „*Tři byli zabiti a čtyři nebo pět raněno.*“¹⁵⁷ Také v jiných dnech nalezneme informace o tom, že jsou zranění, ale Peebles nezapsal, kolik přesně, je tomu tak třeba 3. května.¹⁵⁸ Kromě těchto čísel je možné díky těmto poznámkám vyzorovat období, kdy vojáci čelili největšímu nebezpečí. Nejčastěji byli muži zraněni během postupu a obléhacích prací. V časovém rozmezí mezi dny od 17. dubna až 27. dubna nacházíme každý den s výjimkou 18. dubna informace o počtu raněných, anebo dokonce mrtvých.

O zraněných nám zanechal zápisy i Louis-Antoine. V těchto jeho záznamech se dočteme, kolik a kterého dne, bylo zraněno vojáků. Jeho poznámky ve většině případů vypadaly takto:¹⁵⁹ „*Proběhla velmi svižná mozdířová a houfnicová palba, která ranila třicet našich mužů.*“¹⁶⁰ Nedozvíme se tak přesně, k jakým zraněním docházelo a kdo konkrétně je případně utřil. Ale jako v případě Johna Peeblese se zde můžeme dočíst počet raněných. Louis-Antoine nám 2. května říká:¹⁶¹ „*Od začátku obléhání jsme napočítali padesát mužů zabitých a šedesát raněných.*“¹⁶² Bohužel se nedozvíme, zdali to byli pouze Francouzi nebo jestli byli započítáni i Američané.

V deníku Johna Williamse nalezneme pouze jednu informaci o zraněných ze dne 4. dubna, kdy se zmiňuje o zranění jednoho muže.¹⁶³ Peter Russell na druhou stranu zanechal mnoho záznamů o zraněných, avšak nikoliv v takových detailech jako John Peebles. Pro

---

¹⁵⁴ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 58.

¹⁵⁵ *My horse fell coming back and I hurt my breast and shoulder a little.*

¹⁵⁶ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 67.

¹⁵⁷ *There were 3 killed and 4 or 5 wounded.*

¹⁵⁸ Salmon: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, s. 77.

¹⁵⁹ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 147.

¹⁶⁰ *There was a very brisk mortar and howitzer fire which wounded thirty of our men.*

¹⁶¹ Murdoch: „A French Account of the Siege of Charleston“, s. 149.

¹⁶² *Since the start of the siege we counted fifty men killed and sixty wounded.*

¹⁶³ Waring: Wilson: „Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston", s. 179.

srovnání se i on zmiňuje o stejné nehodě způsobené dělem, kdy si celou událost zapsal takto:¹⁶⁴ „*Dělostřelec zabit a další zraněn v důsledku neopatrnosti...*“¹⁶⁵ Nepopisuje nám tedy konkrétně k jakému zranění došlo. Z tohoto zápisku však můžeme vyzorovat, že nehody u dělostřelectva byly poměrně časté. Z jeho deníku se však také dovídáme konkrétní jména zraněných. V zápisu datovaného dne 5. dubna se tak dočteme o zranění poručíka Granta, ale jako je tomu i v případě nehody ani zde nám Peter Russell nepopsal, jaké zranění dotyčný utrpěl.¹⁶⁶ Jeho běžné zápisky totiž vypadaly následovně:¹⁶⁷ „...*byly jenom ztraceny dva životy a asi pět mužů raněno.*“¹⁶⁸ Carl Bauer na toto téma také píše, jako je tomu v případě všech deníků kromě toho Johna Peeblese, nedává nám tolik podrobných popisů zranění, ale přeci jeden zápis v jeho poznámkách nalezneme a to ze dne 10. května:¹⁶⁹ „*V noci byl poručík Fritsch z našeho batalionu nebezpečně zraněn do hlavy.*“¹⁷⁰ Můžeme tedy vidět, že zde podává informaci o jméně dotyčného, to stejné činí v případě zranění lorda Keitneyho 30. března¹⁷¹ a Viceroye 11. dubna.¹⁷² Lze se domnívat se, že v případě poručíka Fritsche, tak učinil, protože jej konkrétně znal. V případě zranění obou lordů je zaznamenal, protože se jednalo o významné velitele. Nakonec se z deníku Carla Bauera můžeme dozvědět o výsledném počtu ztrát celé armády, který podle něho měl činit 265 mrtvých a raněných.¹⁷³ Toto jsou oficiální údaje pro britskou pozemní armádu.¹⁷⁴ Celkové číslo i se ztrátami námořnictva je tedy 99 mrtvých a 217 raněných.¹⁷⁵ Kromě oficiálních čísel pro celou armádu, nás také informuje, jaké ztráty utrpěl granátnický batalion Graff, kde sloužil. Podle jeho zápisku to byli dva důstojníci, již dříve zmíněný poručík Fritsch, dále pak muž jménem Oelhans, ztráty mužstva jsou následující: dva padlí granátníci a osm raněných.¹⁷⁶

Jak je tedy vidět téma zranění a ztrát na životech bylo reflektováno do jisté míry každým ze zde zmíněných autorů. Informace týkající se zranění si obvykle zapisovali stejně stručným způsobem, to znamená počet, definice a jestli byli ranění nebo zabiti. Jediný John Peebles nám zanechal více detailnějších poznámek, které obsahují i popis zranění a občas i jména osob.

---

¹⁶⁴ The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2, s. 497.

¹⁶⁵ *An Artillery Man killed and another wounded by one of our Guns in consequence of carelessness.*

¹⁶⁶ „The Siege of Charleston; Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2“, s. 495.

¹⁶⁷ Tamtéž, s. 497.

¹⁶⁸ *...only two lives have been lost and about five men wounded.*

¹⁶⁹ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“ s. 68.

¹⁷⁰ *Last night Lieutenant Fritsch of our battalion was wounded dangerously in the head.*

¹⁷¹ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One“, s. 33.

¹⁷² George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 65.

¹⁷³ Tamtéž, s. 69.

¹⁷⁴ Borick: „A Gallant Defense“, s. 222.

¹⁷⁵ Tamtéž, s. 222.

¹⁷⁶ George: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, s. 69.

Závěr

Tato bakalářská práce se pokusila na pozadí události obléhání Charlestonu roku 1780 zodpovědět na v úvodu zmíněnou badatelskou otázku. Zdali jsou deníky britských vojáků detailnější a dá se z nich vyčíst více informací než kupříkladu z deníků Francouzů, či jiných národů.

Na základě výše prostudovaných kategorií obsažených v podkapitolách lze říci, že je tato hypotéza pravdivá. Až na dvě výjimky, kdy tématu obléhací práce a služba jsou popsána se stejnou intenzitou ve všech zde zkoumaných denících a nalezneme v nich vesměs totožné informace a v tématu zranění, kdy jsme mohli rovněž sledovat podobný způsob reflexe této skutečnosti. Ve všech ostatních případech i přes skutečnost, že o těchto událostech píší a referují všichni autoři námi sledovaných deníků, jsou přeci jen britské deníky odlišné. Jak můžeme vidět v první podkapitole týkající se dopisů, o kterých nám záznamy zanechávají pouze britští autoři. Kromě samotných zpráv o dopisech se zde dočteme, v případě Johna Peeblese, v jistých případech nejen i obsah korespondence, ale dokonce i osobní pocity, jak je tomu v případě dopisu od Charlese Granta Johnu Peeblesovi. V případě počasí a povětrnostních podmínek nám alespoň jeden zápis týkající se těchto meteorologických jevů zanechali téměř všichni, až na Johna Williamse všichni výše zkoumaní účastníci zanechávají informace týkající se větru.

Všichni tak učiní v souvislosti s pohybem britských lodí a počátkem blokády města, ale britští vojáci si tyto informace zaznamenávají i v jiné dny. Ohledně počasí, jeho proměnách a vlivu se zmiňují pouze britští autoři. Jsou to tedy informace, které se nedozvíme od jiných autorů zde zkoumaných deníků. V případě jídla se opět všichni autoři o tomto pro ně jistě důležitém tématu zmínili, ale i jako je tomu v jiných případech i nyní se dozvíme o něco více informací ze zápisků autorů britské provenience, kdy podle různých poznámek můžeme buď přímo zjistit jaké potraviny a na kolik dní bylo nafasováno, nebo nepřímo se můžeme dozvědět, jaký druh masa byl dostupný pro britskou armádu z místních zdrojů. Je tedy jasně patrná skutečnost o větším obsahu a detailu informací obsažených v britských denících. Je také možné usuzovat, že by toto mohlo platit i v pozdějších dobách což by z ego dokumentu britského deníkového typu mohlo učinit užitečným pramenem pro následné studie historie.

Proč tedy britské deníky obsahují minimálně v těchto zkoumaných tématech více informací? Může tomu být také z toho důvodu, že na rozdíl od autora francouzského a hesenského deníku si britští autoři zapisovali poznámky každý den. Kdežto Louis-Antoine a Carl Bauer své poznámky psali nepravidelně, a to i s několika denním odstupem. Dále

specifický styl, typický pro anglické deníky, se v tomto prostředí vojenských obléhacích deníků upevňuje během devítileté války a války o dědictví španělské, jak poznamenává Petr Wohlmuth.¹⁷⁷ Ukazuje se, že anglické deníky vykazují odlišný, podrobnější a detailnější popis událostí, a také subjektivní pisatelovo hledisko. Oproti tomu zkoumaný francouzský, nebo hesenský autor převážně píše vojensko-inženýrským stylem zachycení boje. Lze tedy konstatovat stále vyskytující se stejný trend stylu psaní deníků, nepřilíš se lišící od popisu válečných událostí z dob Ludvíka XIV., nebo z období obléhání Bergen op Zoom.

---

¹⁷⁷ Wohlmuth.: *Krev, čest a hrůza*, s. 28.

Summary

This Bachelor thesis deals with the thesis that in British army journals we can find more information, more precise information and detailed information, than in journals of French or Hessian soldiers. This research tried to prove it, by critical analysing and comparing information contained in journals of the soldiers, by selecting five categories from the journals. Journals which were used to be analysed and compared were written during the siege of Charleston 1780. Three of the journals came from the British side and one from the French side and one from the Hessian side.

Zdroje

Pramenné edice

Jones, George Fenwick: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part One“, *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 88, no. 1 (Jan., 1987), s. 23–33.

Jones, George Fenwick: „The 1780 Siege of Charleston as Experienced by a Hessian Officer: Part Two (Continued)“, *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 88, no. 2 (Apr., 1987), s. 63–75.

Murdoch, Richard K.: „A French Account of the Siege of Charleston, 1780“, *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 67, no. 3 (1966), s. 138–154.

Salmon, John S.: „A British View Of The Siege Of Charleston: From The Diary Of Captain John Peebles February 11 – June 2, 1780“, 1975.

Waring, Joseph Ioor, Wilson John: Lieutenant John Wilson's "Journal of the Siege of Charleston", *The South Carolina Historical Magazine*, Vol. 66, no. 3 (Jul., 1965), s. 175–182.

„The Siege of Charleston: Journal of Captain Peter Russell, December 25, 1779, to May 2, 1780“, *The American Historical Review*, Vol. 4, no. 3 (Apr., 1899), s. 478–501.

Články

Wrong, Charles J.: „The Officers de Fortune in the French Infantry“, *French Historical Studies*, Vol. 9, no. 3. (Spring 1976), s. 400–431.

Literatura

Borick, Carl P.: „A Gallant Defense: The Siege of Charleston, 1780“, Columbia: University of South Carolina press 2003.

Bruce, Anthony: „The Purchase System in the British Army 1660–1871“, London: Royal historical society 1980.

Corvisier, André: „L'armée française de la fin du XVIIe siècle au ministère de Choiseul: le soldat“, Paris: Faculté des lettres et sciences humaines de Paris 1964.

DeSaussure, Wilmont G.: „An account of the siege of Charleston, South Carolina, in 1780“, Charleston S.C. The news and courier book presses 1885.

Elbl, Pavel Benedikt: „Maršál Bernadotte. Z bitevního pole až na královský trůn“, Třebíč: Akcent 2015.

Hofman, Jiří: „Zemi k obraně, matce ke cti. Stavba pevnosti Terezín 1780–1790“, Praha, Veduta, 2022.

Holm, Richard: „Redcoat. The British Soldier in the Age of Horse and Musket“, New York: Harper, Perennial 2002.

Hough, Franklin Benjamin: „The Siege of Charleston: By the British Fleet and Army, Under the Command of Admiral Arbuthnot and Sir Henry Clinton, Which Terminated with the Surrender of That Place on the 12th of May, 1780“.

Krul, Martin: „Šance v Mostech u Jablunkova, Obrana slezské hranice v průběhu staletí“, Český Těšín, Printo, 2021.

Lynn, John A.: „Giant of the Grand Siècle: the French Army, 1610–1715“, Cambridge: Cambridge University Press 1997.

Reid, Stuart: „British Redcoat 1740–1793“, London: Osprey publishing 1996.

Reid, Stuart: „British Redcoat (2) 1793–1815“, London: Osprey publishing 1997.

Šťovíček, Michal: „Francie proti Evropě. Války revoluční Francie 1792–1802“, Praha: EPOCH 2017.

Wohlmuth, Petr.: „Krev, čest a hrůza: historická antropologie pevnostní války na příkladu britských deníků z obléhání pevnosti Bergen op Zoom z roku 1747“, Praha, Scriptorium, 2017.

Elektronické zdroje

Gainot, Bernard: „La noblesse militaire, une source d'inspiration des révolutionnaires?“, In: LES NOBLESSES FRANÇAISES DANS L'EUROPE DE LA RÉVOLUTION, (Rennes, Presses universitaires de Rennes, 2010), s. 87–99, https://books.openedition.org/pur/129801?lang=fr&fbclid=IwAR1LX2KPeboLkFUE_LBS68J8qEQWZ6CWwNLBCuYoQCggugkUJa3Qk0Fimjs [cit. 6. 2. 2023]

„Magallon, François-Louis“ <https://man8rove.com/fr/profile/3e19e15uk-francois-louis-magallon> [cit. 28. 2. 2023].

“ Magallon, de La Morlière Louis Antoine“ <https://man8rove.com/fr/profile/dwmcus6so-louis-antoine-magallon-de-la-morliere> [cit. 28. 2. 2023].

“ Magallon, Alexis“ <https://man8rove.com/fr/profile/28hhxo01-alexis-magallon> [cit. 28. 2. 2023].

Scott, Samuel: „L'armée de l'Ancien Régime à la veille de la Révolution“, In: LA PLUME ET LE SABRE, (Paris, Éditions de la Sorbonne, 2002), s. 199–203,

https://books.openedition.org/psorbonne/64549?lang=fr&fbclid=IwAR1wofG0dWqInyPjP1Qh9H4h8jbkMWIwQhI7A0HmjtqkEZYnmCA_vZAWVzs [cit. 6. 2. 2023]

„The Royal Navy during the American Revolution“<https://www.battlefields.org/learn/articles/royal-navy-during-american-revolution> [cit. 3. 3. 2023].

Internetové archivní prameny

„To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 23–24 January 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0187> [cit. 3. 3. 2023].

„To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 11–12 February 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0187> [cit. 3. 3. 2023].

„To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 4 March 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-24-02-0518> [cit. 3. 3. 2023].

„To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 24 March 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0100> [cit. 3. 3. 2023].

„From George Washington to Major General Benjamin Lincoln, 28 March 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0139> [cit. 3. 3. 2023].

„To George Washington from Major General Benjamin Lincoln, 9 April 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0239> [cit. 3. 3. 2023].

„From George Washington to Major General Benjamin Lincoln, 15 April 1780“
<https://founders.archives.gov/documents/Washington/03-25-02-0279> [cit. 3. 3. 2023].

